SvD

Scen Recension

Orfeus och Eurydike
Samtida Orfeus att bli lycklig av

Albin Flinkas och Maja Rung gör det unga kärleksparet. Foto: PETRA HELLBERG

Orfeus och Eurydike

Genre: Musikal
Text: Emma Sandanam. Musik: Mette Herlitz. Klara soppteater. Sonetter: Lotta Olsson. Scenografi: Annsofi Nyberg. Medv: Albin Flinkas, Maja Rung, Fredrik Meyer, Marika Willstedt.

En av förra vårens bästa soppteaterpremiärer var en minimusikal av det unga teamet Emma Sandanam och Mette Herlitz, byggd på Hjalmar Söderbergs ”Den allvarsamma leken”, som sedan gick vidare till Parkteatern. Nu har de tagit sig an den outslitliga myten om Orfeus och Eurydike och laddat den med extra mycket poetisk finess med hjälp av Lotta Olssons diktsamling ”Den mörka stigen”, som i extra utarbetad sonettform tar upp samma ämne.

Recension

En recension är en kritikers bedömning av ett konstnärligt verk.

Den mörka stigen, det är den som går mellan döden och livet. På den rör sig ensemblen med förunderligt lätta, dansanta steg. Den här gången handlar det inte om konventioner och svartsjuka, nu rör vi oss mot de allra djupaste skikten av frågor om kärleken och döden, om att se och bli sedd. Eurydike är inte rädd för att dö utan för att inte ha levat. ”Kom in och stör mig”, utbrister hon när Orfeus tränger in i hennes liv.

**Myten är placerad **mitt i vår samtid. Orfeus (”Orfeus Lundin”) möter Eurydike i skogen, där hon letar efter trattkantareller med en stor såg i handen. Efter en försiktig dejt vid ett soppteaterbord blir det kärlek och bröllop. Sågen kommer förstås Eurydike småningom att spela på, för allt är möjligt med denna genommusikaliska ensemble, där Albin Flinkas och Maja Rung gör det unga kärleksparet, medan Marika Willstedt och Fredrik Meyer utgör orkestern i elegant frack vid cello och piano, samtidigt som de kreerar ett antal mindre roller: hon

berättare, han Hades (”Döden himself”) med svarta naglar och hårdrocksfrisyr.

Scenografin skapar en känsla av dataspel eller surrealistisk fotokonst, där några av Lotta Olssons koncentrerade diktrader projiceras mot Åsa Waernérs fonder, som för att markera ordens tyngd och betydelse. Även Emma Sandanams nyskrivna texter har en poetisk säkerhet som passar kabaretformen, som Mette Herlitz fyller med melodisk rikedom: tango, folkvisa, vackra duetter, skira ballader och ganska mycket Zorba.

**Det här är **en föreställning att bli lycklig av; det droppar några salta tårar i min fisksoppa.

Bo Löfvendahl Följ skribent

SvD:s journalistiska värdegrund: Läs mer här